

IK HOORDE GOD LACHEN



ROMY MONTESSORI

Inhoudslijst

0. Prologo
 1. E nelle stelle
 2. Patrizio, il giovane medico
 3. Domenica, la figlia sconosciuta
 4. Loretta, la sorella maggiore
 5. Maria Teresa, la sorella sancta
 6. Ricardo, un compagno di classe malizioso
 7. Dario, un amico d'infanzia
 8. Gregorio, il nipote
 9. Tosca, il cano
 10. Bernardo, il fratello sancto
 11. Beppe, l'alleatore delle giovanilli
 12. Felice, il leader della gioventù
 13. Paolo, il compagno di scuola
 14. Giacomo, l'amico universale
 15. Lucia, la zia
 16. Octavio, il medico di famiglia
 17. Gianluca, il preside di facoltà
 18. Ernesto, il sergente maggiore
 19. Sibilla, la figliastra
 20. Marco, il compagno di squadra e collegio
 21. Massimo, la sorella minore
 22. Milana, la sorella minore
 23. Annabella, la collega
 24. Toto e Isidora, due alunni
 25. Vico, il figliastro
 26. Mohsen e Farah, due amici iraniani
 27. Gentile, il concorrente
 28. Carlotta, la nipote
 29. Fiorentina, la nipote
-

30. Allegra, la moglie

31. l'intervista televisiva

*Het lot, het toeval, noem het karma of Gods wil,
Als logisch denkend mens weet je je daarboven staan.
Want jij wikt, jij weegt, jij beslist en kiest jouw pad,
Tot plots het leven zelf gebiedt waar jij moet gaan*

Alle personages in deze roman zijn fictief. Ze zijn ontsproten uit het brein van de auteur. Elke gelijkenis met bestaande of historische figuren berust op louter toeval.

Dankwoord

Romy Montessori wenst het vertaalbureau te bedanken voor het knappe vertaalwerk, blijk gevend van een groot inlevingsvermogen en voor het perfect aanvoelen van de verzuchtingen van de personages.

De Auteur

Romy Montessori is een pseudoniem.

Zij leeft een zeer teruggetrokken leven in het rustige landschap van de Toscaanse heuvels en schuwt alle media-aandacht. Haar grote voorbeeld is Brigitte Bardot, beweert ze, omdat ook Bardot, na een turbulent leven, zich geheel terugtrok en haar leven wijdt aan dierenwelzijn en innerlijke contemplatie.

Het idyllische dorpje in Toscane houdt ze met opzet angstvallig geheim, zodat ze zich in alle rust kan concentreren op haar honden Apostrophe en Virgule, en op haar schrijverschap.

Proloog

Het Productiehuis *La Volpe Rossa* maakt boeiende programma's voor een breed televisiepubliek. Een van hun paradepaardjes is het programma *Una Giornata, Un Destino*, waarin de charismatische presentator Lorenzo Donnadonna - omwille van zijn flamboyante stijl bijgenaamd Lorenzo Il Magnifico, naar analogie met Lorenzo de Medici - telkens een bekende figuur probeert te doorgronden aan de hand van interviews met vrienden, kennissen, collega's, maar ook met mensen die een minder fraaie kant van de centrale figuur laten zien.

Lorenzo Donnadonna probeert op die manier een zo neutraal mogelijk beeld te creëren van de mens achter de mediafiguur.

Op het einde van het programma confronteert Lorenzo hem of haar met de meest significante uitspraken en vaststellingen door live in de studio een erg persoonlijk en emotioneel gesprek te voeren met die mediafiguur. Op zondagavond zitten dan ook miljoenen Italianen aan de buis gekluisterd voor *Una Giornata, un Destino*.

Donnadonna interviewt ter voorbereiding zoveel mogelijk mensen vanuit verschillende invalshoeken en maakt daar een compilatie van met de beste uittreksels terwijl hij het levensverhaal van de centrale figuur van commentaar voorziet.

Ditmaal staat de bekende schrijver Gianni Cencioso centraal. In de aparte hoofdstukken krijgen we de neerslag van Donnadonna's veldwerk. Op het einde krijgt de auteur zelf het woord. Op die manier staat *Una Giornata, un Destino* garant voor boeiende, menselijke televisie.

“Neen, het spijt me verschrikkelijk,” sprak Patrizio Bonucci, gynaecoloog in opleiding, “maar ik heb de twee geboortehoroscopen getrokken, zowel die van jou als die van de pasgeboren baby, en er is echt geen twijfel mogelijk.”

“Hoe bedoel je?” vroeg Gianni, “heb je dan slecht nieuws voor mij?”. Gianni stond in de deuropening van de statige villa van de familie Bonucci in de Via Sant Agnolo in Volterra. De hall was indrukwekkend mooi: prachtige marmeren vloer, Perzisch tapijt, Venetiaanse kroonluchter, grote koperen spiegel. Gianni had oog voor die dingen, maar verder dan de deuropening kwam hij niet. Patrizio Bonucci, die nog bij zijn ouders woonde, toonde blijkbaar weinig empathie voor de 25-jarige jongeman.

“Wel, ik moet je helaas meedelen dat je jouw pasgeboren dochter niet veel zult zien in de toekomst. Kijk zelf maar, hier zijn de twee horoscopen, je ziet zelf de vele opposities en vierkanten en helaas weinig belangrijke conjuncties... Dat is dan tienduizend lire. De conclusie is gewoon dat jij voor deze baby geen rol van betekenis zult spelen in haar leven. En als je me nu wilt verontschuldigen, het is etenstijd en mijn vader wacht niet graag. Toch nog een goede avond gewenst.”

Gianni betaalde het verschuldigde bedrag en de massief eiken deur ging meteen voor zijn neus dicht. Hij hoorde de ijzeren grendel fors dichtklappen. Meer symboliek kon het geluid van de grendel niet in zich dragen: een hele wereld werd voor hem pardoes afgesloten, een dubbele wereld zelfs: de wereld van de rijke bourgeoisie sloot zich minachtend voor de jongeman van zeer modeste afkomst; maar daar bovenop kwam de kille aankondiging van de onafwendbare breuk met zijn dochtertje. En die kilte, nog meer dan de ijzige vrieskou op die donkere januariavond in 1978, sloeg hem om het hart en sneed hem de adem af.

Hoe moest hij dit verwerken? Hij was zelf een geïnteresseerd amateur-astroloog en de conclusie die hij van een professioneel astroloog, een gynaecoloog nota bene, te verwerken kreeg, kon hij niet zomaar naast zich neerleggen. Hij reed met zijn klein autootje naar het halflege appartementje dichtbij de kerk. Zijn vrouw woonde ondertussen al een tijdje terug bij haar ouders in Massa Marittima. Bijna alle meubelen waren ook al meegenomen, hij moest voortaan de huur alleen betalen,

¹ It: ‘het staat in de sterren geschreven’

zijn autolening alleen blijven afbetalen en een vaste benoeming op die katholieke school kon hij, na de scheiding, nu ook wel vergeten.

'Het leven is niet fair', dacht Gianni en hij probeerde, tegen beter weten in toch een beetje de slaap te vatten. Maar zijn hoofd zat vol muizenissen, hij voelde zich moedeloos en zijn hart was pijnlijk voelbaar, hevig drukkend tegen zijn borstkas. Niemand bij wie hij op dat moment troost kon vinden, want de vrouw van zijn leven, de vrouw op wie hij hals over kop verliefd geworden was, lag thuis in Fiesole te slapen bij haar man en twee kinderen.

Voor de rest van zijn leven zou januari de triestigste maand van het jaar blijven, de herinnering aan die koude winteravond zou hem nooit nog helemaal loslaten.



V: Was dat echt nodig om hem daar zo sec, zonder medeleven mee te confronteren?

A: Eerlijk gezegd, ik had bij de bevalling alleen maar medelijden met de moeder, niet met hem. Hij was er niet bij, en als hij al eens fysisch aanwezig was, dan was hij er nog niet echt bij. Ik had het gevoel dat hij op zijn jeugdige leeftijd duidelijk heel wat last had van zijn hormonenhuishouding.

Ik sprak erover met Dorotea, de moeder van de baby, net na de bevalling, en mijn vermoeden werd bevestigd. Hij was blijkbaar alleen maar met haar getrouwd om twee praktische redenen: ten eerste, door te trouwen vlak na zijn universitaire studies moest hij maar twaalf in plaats van vijftien maanden legerdienst doen en mocht hij in een kazerne dichtbij verblijven. Zoals je weet werd de verplichte legerdienst in Italië pas afgeschaft op 1 januari 2005. Dit was belangrijk, trouwen in augustus en legerdienst beginnen op 1 september, zodat hij op 1 september van het volgend schooljaar meteen aan de slag kon in het middelbaar onderwijs. Ten tweede, hij gebruikte het huwelijk om uit zijn armzalig bestaan thuis te ontsnappen, niet uit grote liefde. Hij had de liefde van zijn leven ondertussen wel op school ontmoet en daar was hij gefocust op. Hij was dolverliefd geworden, ook al was die vrouw al gehuwd en moeder van twee kinderen.

V: Heeft u dan later zijn carrière gevolgd of nog contact met hem gehad?

A: Neen, ik moet zeggen, ik heb hem toen gewoon geklasseerd, of eerder, 'gedeclassificeerd', als u mij deze kleine woordspeling toestaat. Ik was zelf veel te veel bezig met mijn eigen carrière en ondertussen heb ik die interesse voor astrologie ook wat verloren. In de jeugd heeft men zekerheden en zijn veel dingen zwart of wit; ondertussen ben ik al heel wat genuanceerder en oordeel ik veel minder over mensen.

V: Bedoelt u dat u heeft beseft dat astrologie boerenbedrog is?

² It: de jonge dokter

A: Neen, dat nu ook weer niet. Een van de eerste lessen die je in de astrologie leert, is dat een persoon geboren op het moment van een bepaalde constellatie, moet gezien worden als een schip. Alle schepen zijn uniek. Je kunt inderdaad niet weg van jouw eigen schip, maar op jouw schip heb je toch nog heel wat manoeuvreerruimte en keuzemogelijkheden, bakboord, stuurboord, roer, bovendeks enzovoort. Maar je wordt wel in essentie wie je al bent. Iemand die een *Stambecco* is, is een ander mens dan pakweg een *Leone*, maar dan heb ik het niet enkel over het zonneteken natuurlijk, alle planeten en de twaalf huizen spelen een rol en de onderlinge verhoudingen...

V: Goed, maar dat zou ons te ver leiden, terug naar Gianni Cencioso.

A: Wel, ik geef toe. Misschien in mijn jeugdige overmoed zag ik hem te eendimensionaal, als de slechterik in het verhaal, de vrouwenloper, die zijn gezin in de steek liet en egoïstisch zijn penis achternaliep. Nu weet ik dat het leven niet zo eenvoudig is.



V: Dus, Domenica, als ik het goed voorheb, jij hebt nooit contact gehad met jouw vader, Gianni Cencioso?

A: Dat klopt, vanaf de leeftijd van drie helemaal niet meer.

V: Hoe komt dat eigenlijk? Is het niet zo dat de meeste kinderen, als ze een bepaalde leeftijd bereiken, vooral in de pubertijd, de drang hebben om contact op te nemen met hun biologische vader. Gewoon om eens te checken, al was het maar uit nieuwsgierigheid?

A: Misschien is dat statistisch zo, maar ik niet. Kijk, ik ben niet echt koppig, ik zou het eerder vasthoudend en principieel noemen. Daarom wil ik hem niet zien. Ik wil dat mijn moeder trouwens niet aandoen. Hij heeft haar onheus behandeld en in mijn ogen is hij een smeerlap.

V: Toch heet ook jij Cencioso.

A: Ja, maar die naam verdwijnt na mij hé. Hij heeft geen kinderen met die andere en mijn eigen kind heeft de naam van mijn vriend, dus ik ben de laatste Cencioso. Ik hecht daar trouwens geen belang aan.

V: Maar wat ik wou zeggen, je zal ongetwijfeld bepaalde eigenschappen van hem hebben, in jouw DNA. Weet je wel, 'nature versus nurture'.

A: Allicht wel, maar voor mij is nurture veel belangrijker. Ik heb veel liefde ontvangen van mijn moeder, van haar ouders en zelfs van Gianni's ouders, met wie ik wel contact hield. Maar als op een bepaald moment jouw vader je niet meer komt halen, dan doet dat toch iets met een peuter. Dat vergeef ik hem nooit!

Weet je, ik was het kindje in de klas dat opgroeide zonder papa. Alle andere kinderen in de klas hadden er wel een. Denk maar aan vaderdag of feestjes. En je mag niet vergeten, het was begin de jaren '80, toen moest het woord pluspapa nog uitgevonden worden en werd een scheiding nog gestigmatiseerd door de maatschappij. Ik kan hem dat niet vergeven.

³ It: de onbekende dochter

V: Wat weet je eigenlijk nog over hem?

A: Nauwelijks iets. Van mijn geboorte tot mijn drie jaar kwam hij me wekelijks of toch om de veertien dagen halen, maar die periode is een totale leemte in mijn geheugen. Hij heeft wel altijd alimentatie betaald, maar dat was toch het minste hé. Ik weet ook dat hij soms via via dingen over mij te weten kwam. Bijvoorbeeld hoe ik in Spanje met een *Jeep* bestuurd door mijn toenmalig vriendje in een ongeval betrokken raakte en ernstig gekwetst was, of dat ik afstudeerde en nu les geef in Siena, Engels trouwens. Ik weet ook dat hij op een bepaald moment informatie over mij zocht op *Instagram* en *Facebook*, maar toen ik het door had dat hij foto's kon zien van mij en mijn dochtertje Maddy, heb ik meteen alles geblokkeerd. Ik wil niet dat hij in ons leven komt. Trouwens, hij heeft mij nooit persoonlijk opgezocht of gecontacteerd. Dat zegt toch genoeg. Ik heb geen behoefte om tweede of derde keuze te zijn, hoor.

V: Ben je dan niet nieuwsgierig?

A: Neen, voor mij mag hij voor mijn ogen doodvallen. Ik zal geen traantje laten.

V: Schilder je hem nu niet te karikuraal af? Iemand die intelligent is als jij weet toch dat niets in het leven geheel zwart of wit is, toch?

A: Voor mij wel. Ik heb mijn leven op de rails. Na mijn mislukte relatie met Luca, een tandtechnicus, heb ik nu een vaste relatie met Renato en we hebben ons kindje, Maddy. Ik ben gelukkig met mijn job en mijn vriendenkring. Dus laat het maar zo.

V: Wist je dat hij ondertussen succesvol geworden is als schrijver?

A: Ja, met de sociale media kan je hem natuurlijk niet ontlopen. Maar iets van hem lezen, voor de dood niet! Ik heb zijn foto gezien en ik kan me wel voorstellen dat veel mensen hem sympathiek vinden, maar ik weet wat hij mijn moeder heeft aangedaan.

V: Misschien had hij wel geen keus?

A: Je hebt altijd een keuze. Maar de prijs om mij te houden zal te hoog geweest zijn. Daarmee basta.

V: Maar als ik jouw talent voor lesgeven, voor schrijven en communiceren zie, dat moet toch voor een groot deel van hem komen?

A: Misschien, wie weet? Dan is dat toch iets positiefs.

V: Mag ik zeggen dat je verbitterd klinkt?

A: Kijk, ik ben nu 39 jaar geworden op 2 januari. Ik heb mijn leven. Ik denk niet aan hem. Maar als men het weer oprakelt, dan word ik boos, ja. Bovendien, haar kinderen en haar kleinkinderen kan hij wel opvoeden blijkbaar! He can go to hell!



V: Had je het gevoel dat jouw broer anders was dan andere jongens uit de buurt?

A: Toch wel. Ik ben vier jaar ouder dan hem, maar verstandelijk bleek dat nooit hoor. Het is moeilijk te omschrijven, maar ik heb altijd het gevoel gehad dat hij het verkeerde jongetje was dat plots in ons gezin kwam wonen. Zes jaar later kwam er nog een zusje bij, en zij paste wel in het plaatje, hij niet.

V: Hoe bedoel je?

A: Wel, we komen alle drie uit een vrij armoedig gezin in Massa Marittima. Het is niet zo dat we honger leden hoor, dat niet. We woonden in een klein rijhuisje. Onze papa was een klein ambtenaartje en mama werkte niet. En ondanks het feit dat bijna iedereen in de gouden jaren zestig beter werd door de economische boom, bleven wij arm. De huur moest betaald worden, een autootje kopen was gewoon ondenkbaar en op reis gaan zat er al helemaal niet in, we hadden zelfs geen telefoon.

Gianni vond dat het leven hem onfair had behandeld door in dat gezin te moeten opgroeien. Mijn zus en ik hadden daar geen moeite mee. We studeerden niet zo goed en toen we op 14-jarige leeftijd de kans kregen om in de fabriek te gaan werken, deden we dat ook zonder ons echt zorgen te maken over onze toekomst. Op die manier konden we een beetje geld voor onszelf behouden en onze adolescente hormonenaandrang bevredigen. Met de meisjes van het kleine sigarenfabriekje uit de straat kwam ik 's middags vaak langs om ons haar hoog te coifferen en met twee krullen rond de oren – dat was toen de rage, een beetje als Sheila, die Franse zangeres - en ik zag wel dat Gianni mijn vriendinnetjes bekeek toen ze onder de nieuwe kolossale haardroger op zo'n driepikkel zaten, maar praten met hen deed hij niet.

V: Op welke manier was hij nog verschillend?

A: Hij was zeer intelligent. Ik herinner me nog dat hij eens met een rapport naar huis kwam van 93 – hij had punten verloren voor turnen en tekenen – en ik had een

⁴ It: de oudste zus